சாதன சதுஷ்டயம்



சுவாமி பிரபஞ்சநாதன்

சாதன சதுஷ்டயம்

“**சாதன சதுஷ்டயம்**” என்ற நான்கு சாதனங்களை **விவேகம், வைராக்கியம், சமாதி சட்க சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம்** என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதனை “**சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தி**” என்றும் அழைக்கலாம்.

இதில், “**விவேகம்**” என்பது இந்த உலக வாழ்க்கையில் எது நிலையானது, எது நிலையற்றது என்பதனைப் பற்றி சிந்தித்து, அதனைப் பற்றிய சரியான புரிதல் உண்டாவதே ஆகும்.

அடுத்து, இந்த உலக சுகத்தின் மீதும், மறு உலகங்களான **சொர்க்க லோகம், பித்ரு லோகம், பிரம்ம லோகம்** போன்ற லோகங்களை அடைய வேண்டும், அங்கு சென்று சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்ற அறியாமை கொண்ட ஆசைகளை அகற்றுவதே “**வைராக்கியம்**” ஆகும்.

அத்துடன், மனவடக்கம், புலனடக்கம், தியாகம், பொறுமை, நம்பிக்கை, ஒருமுகப்படுதல் போன்ற ஆறு நற்பண்புகளை அடைவதே “**சமாதி சட்க சம்பத்தி**” எனப்படும்.

இறுதியில் முக்தியை விரும்புகின்ற உத்தம சாதகனுக்கு உண்டாகும் உண்மையான ஆசையே “**முமுக்ஷுத்வம்**” எனப்படும்.

இதில், மூன்றாவதாக உள்ள “**சமாதி சட்க சம்பத்தி**” என்ற சாதனத்தில், அதன் உட்பிரிவுகளாக வருகின்ற ஆறு விதமான நற்பண்புகளைப் பற்றி, இனி விரிவாகக் காணலாம்.

சமஸ்கிருத மொழியில் ‘**சாதனம்**’ என்றால், “**வழிமுறை**” என்றும், ‘**சதுஷ்டயம்**’ என்றால், “**நான்கு**” என்றும் பொருள். அவ்வாறே ‘**சட்க**’ என்றால் “**ஆறு**” என்றும், ‘**சம்பத்தி**’ என்றால் “**செல்வம்**” என்றும் பொருள்.

அதாவது, நாம் அடைய வேண்டிய அரிதான மிகவும் அருமையான செல்வங்கள் என்றால், அது இந்த நான்கு நற்பண்புகள் என்பதை அறிய வேண்டும்.

<u>சமாதி சட்க சம்பத்தி</u>

அவைகள், **சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷா, சிரத்தை, சமாதானம்,** என்கின்ற ஆறு நற்பண்புகளும் சேர்ந்து “**சமாதி சட்க சம்பத்தி**” எனப்படும்.

இதை தமிழில் கூறுவதாக இருந்தால்,

சமம் என்றால் மனவடக்கம்.
தமம் என்றால் புலனடக்கம்.
உபரதி என்றால் விடல் அல்லது தியாகம்.
திதிக்ஷா என்றால் சகித்தல் அல்லது பொறுத்தல்.
சிரத்தை என்றால் நம்பிக்கை.
சமாதானம் என்றால் ஒருமுகப்படுதல்.

இந்த ஆறும் சேர்ந்து "**சமாதி சட்க சம்பத்தி**" என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

நான்காவதாக, முக்தியை விரும்பும் சாதகனுக்கு பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு, பிறவாப்பெரு நிலையாகிய மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டும் என்கிற ஆசையே "**முமுக்ஷுத்வம்**" எனப்படும்.

அதாவது, **விவேகம், வைராக்கியம், சமாதி சட்க சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம்** என்ற இந்த நான்கும் சேர்ந்து, "**சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தி**" என்று அழைக்கப்படுகின்ற சாதனங்களாகும்.

முதலில், '**சமம் என்ற மனவடக்கம்**' மற்றும் '**தமம் என்ற புலனடக்கம்**' ஆகிய இரண்டு பண்புகளைப் பற்றிக்காணலாம்.

இதிலே, **சமம் என்ற மனவடக்கம்** என்பது, சாஸ்திரம் விதித்த, விலக்கப்பட வேண்டிய வீணான விசயங்களை மனதால் நினைக்காமல் இருத்தல் ஆகும்.

ஒரு செயலைச் செய்யும் முன்னரே, அதன் அவசியம் கருதி, அவைகளை மனதிலிருந்து நீக்கி விடுதல் அவசியம் எனப்படுகிறது.

அத்துடன் பயனற்றப் பல விஷய, சுகங்களை சிந்திக்காமல் இருக்க, மனதைப் பழக்கப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும். எல்லா காலங்களிலும் மனதில் உதிக்கும் எண்ணப் பதிவுகளை எளிதாக விசாரித்துத் துறக்க வேண்டும்.

ஏற்கனவே, ஏற்றி வைத்துக்கொண்ட ஏராளமான எண்ணங்களின் விசயங்கள், கேட்டவைகள் நம்முடைய மனதில் எந்த முயற்சியும் இன்றி, எளிதாகப் பல எண்ணங்களாக பதிந்திருக்கும்.

அத்தகைய எண்ணங்களே எந்த நேரத்திலும் மனதில் எழுந்து, ஆசையைத் தூண்டி நம்மை செயலில் ஈடுபடுத்தும்.

அந்த செயலை செய்யும் முன்பு, அதன் சாதக, பாதக விஷய, சுகங்களை ஆராய்ந்து, அதன்பிறகு அவைகளை செய்வது நலம்.

அடுத்து, **தமம்** என்பது **புலனடக்கம்.**

இதிலும், சாஸ்திரம் உபதேசித்த செய்யக் கூடாதவைகளை புலன்களினால் செய்யாதிருக்க வேண்டும். அதாவது தீய, பயனற்ற விசயங்களில் நம்மிடம் உள்ள பத்து புலன்களையும் பயன்படுத்தக் கூடாது.

அதாவது, ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் என்ற பத்து புலன்களை நெறிப் படுத்துதல் **தமம்** அல்லது **புலனடக்கம்** என்று கூறப்படுகிறது.

உபரதி என்பது **'கர்ம தியாகம்'** எனக்கூறலாம்.

அதாவது, என்னால் மட்டுமே அனைத்தையும் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும், என்னைப் போன்று மற்றவர்களால் சரியாகச் செய்ய முடியாது என்ற

எண்ணத்தை விட்டு, நம்முடைய பொறுப்புக்களை மற்றவர்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து விடுதல் '**உபரதி**' எனப்படுகின்றது.

இதனால், வாழ்நாளில் கூடுதலான காலத்தை நாம் எடுத்துக் கொண்டு, காலன் வரும் முன்பு, நமக்கு மிகவும் பயனுள்ளதான சாஸ்திரத்தை கேட்பது, கேட்டவற்றை சிந்திப்பது, சிந்தித்தவற்றை நடை முறையில் கொண்டுவருவது போன்ற நற் காரியங்களில் ஈடுபட்டு, அதன் மூலமாக ஞானயோகத்திற்கு வர முடியும்.

அதாவது, **மனவடக்கம்,** மற்றும் **புலனடக்கம்** என்ற பண்புகளால் மன அமைதியும், இந்திரியக் கட்டுப்பாடும் உண்டாவது போன்று, இந்த **உபரதி** என்ற நற்பண்பின் மூலம் தேவையற்ற பொறுப்புக்களை நம்முடைய தலையில் சுமப்பதை மற்றவர்களிடம் இறக்கிக் வைத்துவிட்டு, அதை தியாகம் செய்வதின் வாயிலாக, கிடைத்த கூடுதலான நேரத்தில் சாஸ்திர விசயங்களை கேட்பதையும், படிப்பதையும் தினசரி பழக்க, வழக்கமாக மாற்றிக் கொண்டு விட்டால், அதில் கூறப்பட்ட நற்பண்புகள் நம் நடைமுறை சுபாவமாகவே மாறி விடும். இதுவே "**உபரதி**" எனப்படுகின்றது.

அடுத்து, **திதிக்ஷா** என்ற **சகிப்புத்தன்மை.**

எதை சகித்துக்கொள்ள வேண்டும்?

அனைத்து வகையான துன்பங்களையும், நமக்கு வருகின்ற கஷ்டங்களையும் மனம் கோணாமல் சகித்துக் கொள்ளுதல் அல்லது பொறுத்துக் கொள்ளுதல்.

இதுவே நன்மையை தரக்கூடிய "**திதிக்ஷா**" என்று கூறப்படுகிறது. இது மங்கலத்தை அளிக்கக்கூடியது. இதையே, பெரியவர்கள் "**பொறுமை கடலிலும் பெரிது**" என்று கூறுவார்கள்.

அதாவது, நாம் விரும்பாமல், நமக்கு வருகின்ற துன்பங்களை பதட்டமின்றி, வெறுப்பின்றி, அமைதியாக ஏற்று, சகித்துக் கொள்வதையே "**திதிக்ஷா**" என்று அறிய வேண்டும்.

அதேசமயம், நமக்கு வருகின்ற துன்பங்களை நீக்கக் கூடிய முயற்சியையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதைவிடுத்து, எனக்கு வருகின்ற துன்பத்தை சாஸ்திரம் பொறுத்துக் கொள்ளச் சொல்கின்றது. ஆதலால், நான் துன்பத்தை தாங்கிக் கொள்கின்றேன் என்று சும்மா இருப்பது என்பது, ஆறு அறிவு கொண்ட மனிதனுக்கு **விவேகம்** ஆகாது.

துன்பங்களை நீக்கிக் கொள்ள, மேற்கொண்ட முயற்சி வெற்றி பெற்றால், அதனால் சந்தோசம் அடையலாம். அதுவே செய்த முயற்சி தோல்வி அடைந்தால், அதை பொருட் படுத்தாது, சகிப்புத் தன்மையுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் மீதும், அதை உபதேசிக்கின்ற குருவின் வார்த்தைகளின் மீதும், முழுமையான நம்பிக்கை வைப்பதையே "**சிரத்தை**" அல்லது "**சிரத்தா**" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சாஸ்திர பிரமாணத்தின் மீது நம்பிக்கை வருவதை **சிரத்தா** என்று கூறப்படுகின்றது. இதில், வேதாந்த சாஸ்திரம் முமுக்ஷுக்களுக்கு பிரமாணம் என்பதினால், வேதாந்த உபதேசங்களின் மீதும், அதை உபதேசிக்கின்ற குருவின்மீதும் நம்பிக்கை வருவதையே "**சிரத்தை**" என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

வேதாந்த சாஸ்திர பாடங்களைக் கேட்டு, அதன் உட் பொருளை மனம் எப்பொழுதும் ஒருமுகப்பட்டு சிந்தித்தவாறு இருப்பதும், சிந்தித்த அந்த சத்தியத்தில் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்பதை "**சமாதானம்**" என்பர்.

ஆகவே, வழிமுறைகள் தெரியாமல் யாரும், எந்த ஒன்றையும் எளிதாக இந்த உலகத்தில் அடைந்து, சாதித்து விட முடியாது. ஆதலால், இந்த நான்கு வழிமுறைகளையும் சாதனங்களாகக் கொண்டு, சரியாக வாழ முயற்சிக்கின்றவர்கள் சத்குருவின் சந்நிதியில் ஞனத்தை அடைவது நிச்சயம்.

எனவே, இந்த "**சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தி**" என்ற நற்பண்புகளை நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் நடைமுறை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கும் பொழுது, அதன் பலனாக அடைய வேண்டிய ஆத்ம ஞானத்தை அவசியம் அடைந்து, அந்த ஆத்ம சொரூபமே தன் உண்மை சொரூபம் என்பதை உணர்ந்து, என்றென்றும் ஏக அறிவுடன் நித்யானந்தமாக வாழ முடியும்.

நன்றி!

நிறைவு.

சாதன சதுஷ்டயம்



வைராக்கியம், விவேகம், சமாதி சட்க சம்பத்தி மற்றும் முமுக்ஷுத்வம் ஆகிய நான்கும் "**சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தி**" எனப்படுகின்றது.